

Nieuwsbrief Homan - Hupkens in Prent en Beeld

Over de herkomst van een tekening

Op de huidige tekeningtentoonstelling van Homan-Hupkens in Prent en Beeld (nog tot en met 20 september) hangt een potloodtekening van een jockey op de rug van een paard van Pieter Dupont (1870-1911), terwijl ik die op hing, bedacht ik me hoe zij en 'haar zusjes' in mijn bezit waren gekomen. Hierbij het verhaal.

Het moet rond 1980 geweest zijn; ik zat op de Academie Minerva in Groningen. Wonend in de Jozef Israëlstraat kwam ik op weg naar de academie altijd door de Blekerstraat, waar antiquariaat Sphinx een vast punt was om even halt te houden en een begerende blik te werpen op de onbereikbare schatten in de etalage. Op zekere keer zag ik daar, met een schok, een aantal krijt- en potloodstudies liggen die ik herkende. Dàt waren voorstudies voor etsen en gravures van Pieter Dupont, een graficus die ik hevig bewonderde en tot dan toe alleen maar vanuit de boeken kende. Verbijsterd liep ik door. De volgende dag en ook de daarop volgende dagen kon ik niet wachten om te kijken of ze er nog lagen, om vervolgens schoorvoetend door te lopen naar mijn lessen. Ik begreep dat wanneer ze een volgende keer zouden zijn verdwenen ik het mezelf nooit zou vergeven geen poging te hebben gedaan, dus raapte ik alle moed bijeen en stapte de zaak binnen. "Wat kosten al die tekeningen bij elkaar" durfde ik te vragen, terwijl ik geen rooie cent bezat. "O", zei Fiep Elzer, zoals de eigenaar bleek te heten, "dat is maar een klein deel van een veel grotere collectie, wil je die ook zien?" Natuurlijk wilde ik dat en vervolgens werd ik gek, daar lagen tientallen studies, die allemaal terug te voeren waren naar bekende prenten van Dupont. Ontwerpen voor de gehele prent, afgewisseld met

vele detailstudies. Hier lag een hele atelieropruiming bij elkaar! (later zou me blijken dat ook dit maar een gedeelte was). Na alles uitgebreid bekeken te hebben, durfde ik tot mijn eigen verbazing de vraag te herhalen: "Wat kost dit alles?" "Wil je echt alles?" Daar ik toen het idee had dat het een compleet bij elkaar gebleven collectie betrof, was het antwoord: "Ja, alles." "Dan moet ik in overleg met de inbrenger, kom over een paar dagen, maar even langs." De inbrenger, die Fieps broer, Sjoerd Elzer, grafisch kunstenaar en verwoed collectioneur en handelaar, bleek te zijn, was bij de volgende afspraak aanwezig. Hoe weet ik niet meer precies, maar het lukte, met geld, dat ik op dat moment nog moest zien te verdienen en eigen werk in ruil. Toen ik aangaf dat het prachtig zou zijn wanneer ik de prenten, waar al die studies betrekking op hadden ook zou kunnen verwerven, zei Sjoerd: "Ga eens kijken bij de fa. Borzo in Den Bosch".

Borzo bleek een zeer gerenommeerde kunsthandel te zijn, gesticht in 1824. Zo'n zaak waar je eerst 3 of 4 keer geïmponeerd langs loopt voordat je naar binnen durft te stappen. Maar een alleraardigste Jan van Rosmalen gaf me mijn zelfvertrouwen terug en een paar mooie prenten van Dupont, die ik mocht betalen met eigen werk ("Wat heb je daar bij je, jongen?" "Oh, eigen werk." "Laat eens kijken..., oh, maar dan hoef je toch niet te betalen en we doen verkoopprijs tegen verkoopprijs, hoor").

Het boek, dat mij bekend maakte met het werk van Pieter Dupont: 'Pieter Dupont zijn leven en werken', was geschreven door zijn zoon Willem Frederik Dupont. Toen mij bleek dat deze nog leefde, wilde ik deze man spreken om uit eerste hand meer bijzonderheden te horen over mijn held. Bij het eerste bezoek bleek dat er naast verhalen ook zo ongeveer het hele oeuvre van Dupont senior nog aanwezig was met alle proefstaten en voorstudies. Later zag ik dat WF rustig een eenmalige eerste staat aan meneer X verkocht en de tweede staat aan meneer Y, daarmee het unieke verhaal van het ontstaan van de prent verbrekend. Dit ziende besloot ik dit zoveel mogelijk te voorkomen, door wanneer ik weer een paar duizendjes gespaard had (gelukkig ging de verkoop goed) naar WF te reizen en alle studies en staten van één prent bij elkaar te zoeken en te kopen. Dit gebeurde door de tijd heen zeer regelmatig, zodat er uiteindelijk een collectie van, ik meende, zo'n 200 prenten (inclusief staten) en dik 200 tekeningen ontstond.

Omdat dit unieke verhaal eigenlijk niet in een privékast hoorde te liggen, besloot ik rond 1990 de gehele collectie, op een paar losstaande prenten en tekeningen na, aan de Stichting Schone Kunsten rond 1900, domicilie houdend in het Drents Museum te Assen, te verkopen, hetgeen met behulp van de Vereniging Rembrandt en de bemiddeling van Jan Jaap Heij lukte. Nu wordt het daar veilig bewaard en kan het aan iedere geïnteresseerde op verzoek getoond worden.

Reinder Homan